

MONIKA PAVELOVÁ
V ZAJATÍ TYRANA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0418-0

MONIKA PAVELOVÁ

V ZAJATÍ TYRANA

Technická spolupráca: Rigo Ladislav, Kitlei Karol

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0418-0

*„Chcem túto knihu venovať týraným ženám
a žienkam, ktoré hľadajú stratenú sebadôveru.
Je ťažké dostať sa spod nadvlády tyranie, no žiť
v nej je horšie peklo.“*

*Každý má právo na vlastný happy end!
Nikto za nás nebude tvoriť našu budúcnosť!*

(Autorka knihy)

OBSAH

Predslov

Už podľa názvu knihy sa dá predvídať, o čom celý príbeh bude. Pre mňa to však nie je iba príbeh. Aj keď niektoré veci sú prikrášené a všetky mená a nicky kvôli ochrane osôb zmenené, tak opisované udalosti sa naozaj stali. Dlho som sa odhodlávala, či posuniem svet to, čo malo ostať medzi štyrmi stenami. Prišiel však zlom. To, čo niekto zažil, to sa ovplyvniť nedá, ale môže to pomôcť inej dušičke k dôležitým rozhodnutiam. Rozprávala som sa so ženami, ktorým sa podarilo uniknúť z tyranského väzenia a v ich rozprávaní bolo toľko nevypovedaných emócií, ktoré sa ťažko dostávali na povrch. Až mňa srdce bolelo, keď som to počúvala. Za ich odhodlanie a odvahu im však ďakujem. Vďaka nim dostala táto kniha dušu i emócie zároveň.

Tyran je tvrdé slovo, no tvrdšie sú samotného jeho údery. Existujú dva typy tyranov. Jeden sa zameriava na zlomenie psychického zdravia a ten druhý ničí telo. Zvyčajne však ide o kombináciu týchto útokov. Formy násilia môžu byť rôzne, a nie je nič viac a ani nič menej na tyransky uplatňovanej moci. Najčastejšie sa stretneme s bitkou, ničením majetku a vyvolávaním strachu u obete. Ďalej to môže byť obťažovanie a terorizovanie, nadmerná kontrola a vyhrážanie sa. Nakoniec je tu psychické násilie, kde tyran zráža svoju obeť na kolená slovami alebo skrz city. Okrem iného sa stretneme aj so sociálnym násilím, keď tyran a manipulátor svoju obeť izoluje od rodiny, priateľov a obmedzí jej prístup peňazí na nevyhnutné veci. Sexuálna agresia je tiež častá. Aj keď sú typy mužov, ktorí keď urobia niečo „zlé“, tak sa snažia potom kupovať kvety a darčeky. Avšak sekanie dobroty im vydrží veľmi krátky čas, a potom sa všetko vracia do starých koľají.

Obeť sa neraz rozhoduje či ostať alebo odísť. Súperí sama so sebou, či tyrana vôbec miluje alebo či je s ním len so strachu. Ako to vyzerá v realite? Dozviete sa v nasledujúcich riadkoch.

Varovanie!

Miestami zažijete zimomriavky na tele.

A teraz hor' sa do čítania.

I. kapitola

Ako osemnásťročné dievča som si myslela, že ovládam svet. Myslela som si, že dokážem spasit' každého človeka, ktorý navonok pôsobí ako egoista. Verila som, že v každom človeku existuje dobro, a je potrebné ho objaviť. Ved' ľudia nemôžu byť na kosť zlými.

Chodila som na obchodnú akadémiu a škola ma celkom bavila. Až na telesnú výchovu, keďže v tomto som bola úplný antitalent. Nie žeby som pohyb nemala rada, ale obávala som sa pohľadov spolužiakov, ktorí pozerali na moje nemotorné pohyby a keď som tam nebola, tak sa na mne smiali. Často som bola terčom posmeškov, lebo mne sa trapasy stávali akosi často. Nemala som vôbec žiadnu sebadôveru. Mala som to v povahe - ponížovať sa.

Vôbec som k sebe neprejavovala sebalásku.

V tichosti som závidela ľuďom, ktorí nemajú problém nadviazať kontakty. Počas školy som mala jedinú kamarátku, s ktorou som sedela celé štyri roky. Tak, ako sme sa v prvom ročníku zoznámili, tak sme aj ruka v ruke sedeli v jednej lavici na tom istom mieste celé štyri roky. Bez akejkol'vek zmeny miesta a bez výmeny part'áčky. Keď náhodou v škole chýbala, ja som vôbec do školy nechcela ísť. Nebola chuť. Cítila som sa tak sama. Bola som jednoducho taká tichá voda, ktorá brehy myje. Keď sa mi aj podaril nejaký úspech, či už išlo o výnimočné študijné výsledky alebo iné školské činnosti, tak bol to šok aj pre moju triednu učiteľku. Tá si ledva pamätala moje meno. Nie žeby som sa zle učila, nakoľko som bola vždy výbornou žiačkou, ktorá mávala jednotky, ale nikdy som nešla za svojím cieľom. Vždy som bola transparentná - ako vzduch. Viete, že je okolo vás, ale neriešite.

Raz sa mi podarilo vyhrať súťaž v školskom kole informatiky a postúpila som do krajského kola, ktoré sa konalo v Prešove. To ste mali vidieť, aké "caviky" boli okolo toho. Ja, tichá voda, som vyhrala nejakú školskú súťaž, a teraz som postúpila do Prešova. To bolo prekvapko akoby Batman vyhral súťaž v speve. Nikto nechápal... Naša škola bola vždy skôr na šport a športové výkony. Nebolo triedy, kde by chýbal športovec. Jednoducho obchodná akadémia so skrinkou plnou športových trofejí. Vtedy musel ísť do Prešova so mnou jeden učiteľ, ktorý mal na starosti daný predmet. Postúpila som v informatickej súťaži, tak išiel učiteľ informatiky. Mali ste vidieť ten jeho výraz na jeho prekvapenej tvári, keď zistil, že práve ja som postúpila.

Ja som si sama o sebe myslela kadečo, len nie to dobré. Najčastejšou myšlienkou bolo, že som hanblivým človekom, takmer bez priateľov a bez akejkoľvek spoločenskej väzby.

Priateľov som mala naozaj málo, teda respektíve priateľiek, kamarátov som nemala vôbec. Mala som tri kamarátky, s ktorými som ostala v kontakte aj po základnej škole.

A ešte tu bola Viki, moja stredoškolská partáčka.

Občas mi bolo smutno, že nie som spoločenský typ, ale nevedela som s tým niečo urobiť. Na strednej škole som sa o to pokúšala, skúšala som nanajvýš nadviazať kontakt v triede, a zúčastnila sa krátkeho rozhovoru, avšak

kamarátstvom to určite nebolo možné nazvať. Začala som však túžiť po niečom inom. Začala som túžiť po láske.

Začala som túžiť po chlapcovi... mužovi mojich snov...

Dokonalom partnerovi...

Často som uvažovala nad tým, kde je problém, prečo si ja nedokážem nájsť polovičku alebo aspoň mužského kamaráta, jednoducho opačné pohlavie. Bol to kúsok skladačky, ktorý som nedokázala poskladať. Bolo to nekonečné puzzle, kde som mala jediný kúsček v ruke,

ktorý nesedí do iného puzzle kúsku. Jednoducho som nič z toho nechápala. Nechápala som ako vznikajú kamarátstva medzi mužmi a ženami. Nechápala som vzťahy. Nechápala som význam spoločenských akcií. Nikdy som nebola zamilovaná...

Pamätám si ešte svojich detských idolov, keď chodili rôzne filmy, zábavné šou, hudobné šou a talentové šou.

Obdivovala som pre mňa zaujímavých hercov, spevákov, a dlhodobo som fičala na seriálových maratónoch. Ach, to boli časy Rickieho Martina, keď som ešte netušila, že je gej. A zo všetkého najviac som asi zbožňovala v tom čase detektívky. To, čo iných nezaujalo, čo iní nechápali, ja som jednoducho milovala. Napríklad taký pán Monk. To, čo niekoho mohlo vytáčať, ja som na ňom zbožňovala. Bol iný, bol čudný, a ja som inakosť vyhľadávala.

Vždy som bola toho názoru, že nech má chlap aj svoje úchyľky, prípadne nedostatky, ale hlavne nech je dobrý a spravodlivý človek.

Ako 18-ročné, nikdy nezamilované dievča, som bola riadne naivná v oblasti lásky a ako má vzťah vyzerat'. To som možno ešte aj verila, že existuje Pán dokonalý. Verila som, že nájdem presne takého človeka, ktorého hľadám - bez chybičky a s dokonalým vnútorným i vonkajším svetom. Bola som ešte plná ilúzií a bola na tom, že chlapi hovoria pravdu, sú otvorení - muž žene a žena mužovi navzájom. Žena ani muž by si nemali nič pred sebou tajiť. Aspoň som mala takú mienku.

Myslela som si, že každý vidí to, že úprimnosť je správna cesta a nie je možné, aby niekto bol klamárom celý život. Ved' stane sa, že klamstvo raz za čas povie každý. To som však ešte netušila, čo ma čaká, a že to zmení môj pohľad na klamstvo úplne.

Rozhodla som sa urobiť závažný krok, a to založiť si účet na sociálnej sieti. Vedela som o tom, že sociálne siete sú vyhľadávané, ale napriek tomu som veľmi túto možnosť

nevyužívala, nakoľko mi to nikdy nechýbalo ku šťastiu a dlhé roky sme internet doma ani nemali. Radšej som mala hranie hier na mobile a esemeskovanie. Keď som už naozaj niečo potrebovala, tak som priamo dotyčnej osobe zavolala. Facebook patril medzi sociálne siete, ktoré boli pre mňa neprebádaným územím, a tak som sa odhodlala rozkliknúť si stránku Pokecu, založiť si prihlasovacie meno, vytvoriť heslo a pustiť sa do „pokecovania“. Mohla som sa pustiť do lovu. Čekovala som profily a striehla na osobné popisy, rovnako ako striehne lev na svoju korisť. Účet som nezakladala s cieľom, že sa s niekým spoznám, ale skôr s tým, že si s niekým pokecám, a nebudú to iba ženy, ale konečne aj mužské pohlavie, ktorému som vôbec nerozumela. Veď možno práve takéto písanie mi osvetlí, kde robím chybu a najhoršie, čo sa môže stať bude, že ostanem sama so sebou ako doteraz. Prvým odhalením, ktorému som sa priučila, bolo nesúdiť ľudí podľa obalu.